

Λόγος στον Εσπερινό της Συγχωρήσεως

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Λουκάς ο ιατρός](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρέπει, αδελφοί και αδελφές μου, να έχουμε χα-ραγμένο στην καρδιά μας και να θυμόμαστε πάντα τον λόγο του Χριστού: «Εάν γάρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πα-τήρ υμών ο ουράνιος· εάν δέ μή αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών α-φήσει τα παραπτώματα υμών» (Μτ. 6, 14-15). Είναι πολύ φοβερά αυτά τα λόγια του Κυρίου. “Αν δεν συγχωρούμε τα παραπτώματα του πλησίον μας τότε και ό Χριστός, στη Φοβερά του Κρίση, θα μας βάλει στα αριστερά του δεν θα μας αφήσει τις αμαρτίες μας διότι και εμείς δεν αφήναμε τα παραπτώματα τού πλησίον μας. Βλέπετε, διότι πραγματικά είναι φρικτό πράγμα να μην συγχωρούμε τους ανθρώπους.

Στους βίους των αγίων υπάρχουν αρκετά παρα-δείγματα ανθρώπων πού τιμωρήθηκαν επειδή δεν ήθελαν να συγχωρήσουν. Ο ιερομόναχος Τίτος της Λαύρας των Σηλαίων του Κιέβου βρισκόταν στην επιθανάτια κλίνη. Μαζεύτηκε γύρω του όλη η αδελ-φότητα της Μονής. Όλοι ήξεραν ότι υπάρχει παλιά έχθρα μεταξύ του Τίτου και του Ιεροδιακόνου Ευάγριου, γι’ αυτό και έφεραν τον Ευάγριο

να συμφιλι-ωθεί με τον Τίτο πριν αποθάνει.

Ο μακάριος αυτός ο Τίτος σηκώθηκε στο κρεβάτι του, έσκυψε μπροστά στον Ευάγριο το κεφάλι του και του ζήτησε συγγνώμη. Αλλά ο σκληρόκαρδος Ευάγριος του απάντησε με έναν τρομερό λόγο: «Δεν θα σε συγχωρήσω ούτε σ' αυτή τήν ζωή ούτε στην μέλλουσα». Μόλις το είπε αυτό έπεσε νεκρός, και ο μακάριος Τίτος σηκώθηκε υγιής από το κρεβάτι του. Διηγήθηκε στους αδελφούς ότι είδε τους αγγέλους και τους δαίμονες οι όποιοι είχαν μαζευτεί γύρω από το κρεβάτι του. Οι δαίμονες ήθελαν να πάρουν τήν ψυχή του, διότι είχε έχθρα με τον Ευάγριο, ενώ οι άγγελοι έκλαιγαν γι' αυτόν. Μόλις όμως ο Ευάγριος είπε τον φοβερό εκείνο λόγο, ένας άγγελος με το φλογισμένο δόρυ του χτύπησε τον Ευάγριο ο όποιος αμέσως έπεσε νεκρός. Ο ίδιος άγγελος πήρε το χέρι του Τίτου, τον θεράπευσε και τον σήκωσε από το κρεβάτι του.

Γνωρίζουμε και ένα άλλο παράδειγμα από το βίο του μάρτυρα Νικηφόρου. Υπήρχε έχθρα μεταξύ αυτού και του πρεσβυτέρου Σαπρικού, με τον οποίον κάποτε ήταν πολύ καλοί φίλοι. Όμως, όπως συχνά γίνεται, ο διάβολος με τις πανουργίες του κατέστρεψε αυτή τη φιλία. Ήταν καιρός πού γινόταν σφο-δρός διωγμός κατά των χριστιανών. Ο πρεσβύτερος Σαπρίκιος συνελήφθη, τον βασάνισαν και τελικά τον οδήγησαν σε μαρτύριο. Όταν πήγαν να τον εκτελέσουν ο Νικηφόρος τον ακολουθούσε, έπεφτε μπροστά του και τον ικέτευε λέγοντας: «Μάρτυρα του Χριστού, συγχώρησε με». Ο Σαπρίκιος όμως δεν ήθελε να τον συγχωρήσει. Όταν έφτασαν στον τόπο του μαρτυρίου ο Σαπρίκιος ξαφνικά είπε: «Μην με αποκεφαλίζετε. Αρνούμαι τον Χριστό». Έτσι αρνήθηκε τον Χριστό του και χάθηκε ή ψυχή του. Την θέ-ση του πήρε ο Νικηφόρος, ο όποιος έσκυψε το κε-φάλι του κάτω από το τσεκούρι του δημίου, μαρτύρησε και δοξάστηκε στους Ουρανούς. Τρομερό, πραγματικά τρομερό γεγονός. Και νομίζω ότι πρέπει να ταράξει αυτούς πού δεν θέλουν να συγχωρούν τον πλησίον τους.

Θυμηθείτε τον Κύριο πού συγχωρούσε όλους: συγχώρησε τον ληστή πάνω στο Σταυρό, τον τελώ-νη, την πόρνη, που έβρεξε με τα δάκρυά της τα πό-δια του και τα σκούπισε με τα μαλλιά της. Ας θυμη-θούν αυτοί που δεν θέλουν να συγχωρούν την παρα-βολή του κακού δούλου που ο βασιλιάς τού χάρισε το πολύ μεγάλο χρέος του. Εκείνος, όμως, μόλις βγήκε από τον βασιλιά, βρήκε έναν από τους συνδούλους του που του όφειλε ένα μικρό ποσό, τον έπιασε και τον έσφιγγε να τον πνίξει, λέγοντας του: «Ξόφλησέ μου το χρέος».

Όταν το είδαν αυτό οι σύνδουλοί του, λυπήθη-καν πάρα πολύ. Πήγαν και το διηγήθηκαν στον κύ-ριο τους. Τότε ο βασιλιάς τον κάλεσε και του είπε: «Δούλε πονηρέ, πάσαν την οφειλήν άφηκά σοι, επει παρέκάλεσάς με· ουκ έδει και σε ελεήσαι τον σύνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα; και οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς έως ου αποδώ παν το οφειλόμενον αυτώ» (Μτ. 18, 32-34).

Φοβερός είναι αυτός ό λόγος. Μας παροτρύνει να είμαστε ελεήμονες, σπλαχνικοί και να συγχω-ρούμε τους άλλους. Εμείς όμως πολύ συχνά γινόμα-στε άσπλαχνοι, επιμένουμε στα δικά μας και δεν συγχωρούμε τον πλησίον. Έτσι πρέπει να ενεργού-με; Να εχθρευόμαστε αυτούς πού μας αδικούν; Α-σφαλώς όχι. Αν βλέπουμε τον πλησίον μας να μας κάνει κακό ή να μας προσβάλλει, δεν πρέπει να τον μισούμε. Αντίθετα, πρέπει να τον σπλαχνιζόμαστε, διότι είναι ασθενής. Ασθενεί η ψυχή του και υποφέ-ρει από μίσος. Γι' αυτό πρέπει να τον σπλαχνιζόμαστε.

Δεν πρέπει αυτόν να μισούμε, αλλά τον διάβολο και τους δαίμονες, πού φαρμάκωσαν με τήν κακία τους την καρδιά του και τον έκαναν άσπλαχνο και σκληρό. Αν τυχόν θα απαντήσουμε και εμείς με την προσβολή στην προσβολή και θ' ανάψει στην καρ-διά μας η φλόγα του μίσους, τότε ας σταματήσουμε και ας σκεφτούμε λιγάκι: και ποιός είμαι εγώ που τον μισώ, είμαι μήπως καλύτερος απ' αυτόν; Δεν είμαι και εγώ γεμάτος αμαρτία; Τότε γιατί τον μισώ; Και αμέσως θα ηρεμήσει ή καρδιά μας. Ο καλός λό-γος θα σβήσει το μίσος.

Έτσι πρέπει να ενεργούμε. Να είμαστε επιει-κείς απέναντι των αδελφών μας πού πάσχουν από κακία και ασθενούν, τρέφοντας μίσος εναντίον μας. Με το έλαιο της Αγάπης να μαλακώνουμε την καρ-διά τους πού αιχμαλωτίστηκε από τους δαίμονες και δουλεύει σ' αυτούς.

Αρχίζει ή Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ο Κύριος ζητά να συγχωρήσουμε ο ένας τον άλλον. Και πρώ-τος εγώ πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη. «Συγχω-ρήστε, πατέρες και αδελφοί, τις αμαρτίες που έκανα σ' αυτή την ημέρα και σ' όλες τις ημέρες της ζωής μου».

ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΙΜΑΙΑΣ
ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΜΟΣ Α'
ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ"

Πηγή: askitikon.eu